

Arrest

nr. 214 737 van 7 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 oktober 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 3 november 2015 asiel aan. Op 29 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van etnische origine te zijn. U bent het sjiiitische geloof aanhangig. U werd geboren in Iran, in de stad Mashhad, gelegen in de provincie Khorasan-e-Rasavi. Toen u één jaar oud was verhuisde u met uw familie naar de stad Nayeen van de provincie Isfahan. Op uw elfde verhuisden jullie naar de stad Mayma in de provincie Isfahan, waar u woonde tot uw vertrek naar België.

Uw familie wilde u in juni 2015 dwingen om in Syrië te gaan vechten zodat ofwel uw familie voordelig als martelaarsgezin in Iran kon wonen als u stierf, ofwel u Iraanse verblijfsdocumenten zou krijgen als u het overleefde. In juli 2015 stelde uw broer voor om uw reis naar Europa te betalen. U kwam in aan België op 29 oktober 2015 en u diende op 3 november 2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de oorlog.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de kopieën van de Amayeshkaarten van u en uw familie voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet voorafgaandelijk worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 28/11/2017, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Afghaanse nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Afghanistan te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Afghaanse nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht

worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Vooreerst moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 30 november 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. Zo werd vastgesteld dat u dd. 6 november 2015 minstens 20,6 jaar oud was, oftewel minstens vijf jaar ouder dan uw voorgehouden leeftijd. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) steeds verklaard hebt geboren te zijn op 3 oktober 2000 (Verklaring DVZ, vraag 4; Inschrijving DVZ). Uw uitleg hiervoor, dat de DVZ uw geboortedatum volgens de Iraanse kalender niet aanvaardde en u het volgens de westerse kalender moest vertellen, wat u niet wist, kan allerminst overtuigen (CGVS II, p. 4-5). Er kan dus worden besloten dat u de asielinstanties bewust heeft proberen misleiden door u voor te houden als minderjarige, wat uw algemene geloofwaardigheid aantast.

Voorts werd vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw geboorteplaats. Zo beweerde u aanvankelijk bij uw inschrijving op de DVZ dd. 3/11/2015 dat u werd geboren in Waras, Afghanistan (Inschrijving DVZ; Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ dd. 16/03/2016 herhaalt u aanvankelijk dat u werd geboren in Waras alvorens u dit plots laat corrigeren naar Mashhad, Iran (Verklaring DVZ, vraag 4). Op het CGVS herhaalt u dat u werd geboren in Mashhad, en beweert u dat u tijdens uw onderhoud op de DVZ door de tolk werd verteld dat u de regio van uw vader als woonplaats (geboorteplaats) moest opgeven (CGVS, p. 14). Dit kan evenwel niet overtuigen.

Verder kan u bijna niets vertellen over uw oorspronkelijke plaats van herkomst in Afghanistan, met name de plaats van herkomst van uw ouders. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u bij uw inschrijving op de DVZ niet eens wist waar uw moeder geboren werd (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling). Op het CGVS beweert u plots wel te weten waar uw moeder werd geboren, namelijk in de provincie Ghazni. Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ niet wist waar uw moeder geboren werd, kan u enkel zeggen dat u wel weet waar uw moeder geboren werd (CGVS, p. 14). Echter, gevraagd waar exact in de provincie Ghazni uw moeder geboren werd, moet u het antwoord schuldig blijven. U verklaart vervolgens dat uw vader geboren werd in Waras, volgens uw verklaringen een klein stadje dat hoort bij de provincie Bamyán. Echter, gevraagd waar in Bamyán Waras gelegen is, wordt u eerst kwaad alvorens u moet toegeven dat u het niet weet (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wat u weet van de provincie Bamyán, kan u enkel zeggen dat het in het noorden van Afghanistan gelegen is, en dat er belangrijke beelden door de Taliban werd vernield. U zou dit uit de volksmond gehoord hebben en u zag het op het nieuws (CGVS, p. 16). De vernieling van de Boeddha beelden in Bamyán door de Taliban dateert echter van maart 2001, dus jaren na het vertrek van uw familie uit Afghanistan. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat u weet over Waras, volgens uw verklaringen de geboortestad van uw vader, moet u bovendien toegeven dat u er niets over kan vertellen (CGVS, p. 16). Volgens de beschikbare informatie is Waras evenwel een district van de provincie Bamyán, met het dorp Waras als districtscentrum. Echter, gevraagd of u districten van Bamyán kent, antwoordt u bizar genoeg dat Daykundi een district is van Bamyán en dat u enkel Waras en Daykundi kent (CGVS, p. 16). Daykundi is evenwel een provincie in Afghanistan. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of uw ouders u vertelden over uw oorspronkelijke plaats van herkomst in Afghanistan, kan u enkel "niet veel" zeggen. U beweert ook dat u ze er geen vragen over stelde (CGVS, p. 16). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Gevraagd wat uw ouders dan vertelden over uw oorspronkelijke plaats van herkomst in Afghanistan, antwoordt u bovendien geheel naast de kwestie dat Hazara en Pasjtoenen niet door één deur kunnen (CGVS, p. 16). Ook wanneer u later wordt gevraagd of uw ouders u ooit over Afghanistan hebben geleerd, antwoordt u opmerkelijk genoeg ontkennend. U beweert zelfs dat u hen nooit vragen stelde over Afghanistan (CGVS, p. 27). Deze verklaring kan evenmin overtuigen. Wanneer u bovendien gevraagd wordt waarom u uw ouders geen vragen stelde over Afghanistan, komt u niet verder dan te zeggen dat u het niet weet (CGVS, p. 27). Er kan evenwel worden verwacht dat u hiervoor op zijn minst een verklaring kan geven.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u zeer inconsistente verklaringen aflegt over de geboorteplaats van uw (schoon)broers en (schoon)zussen. Zo beweert u bij uw inschrijving op de DVZ dat twee van uw broers en drie van uw zussen geboren werden in Waras, Afghanistan, en uw jongste zus in de Iraanse

provincie Isfahan (*Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling*). Bij uw eerste onderhoud op de DVZ dd. 16/03/2016 past u plots uw verklaringen aan en verklaart u dat uw jongste zus geboren werd in Mashhad, gelegen in de Iraanse provincie Khorasan-e Rasavi (*Verklaring DVZ, vraag 17*). Op het CGVS kan u plots enkel zeggen dat behalve uw jongste zus, uw broers en zussen geboren werden in Afghanistan. Gevraagd waar in Afghanistan ze geboren werden, komt u niet verder dan te zeggen dat ze “volgens mij geboren zijn in Bamyan”. U moet evenwel meteen toegeven dat u niet zeker bent (*CGVS, p. 19*). Dit is zeer opmerkelijk. U beweert vervolgens dat uw oudste broer getrouwd is met S. (...), volgens uw verklaringen de dochter van uw maternale tante. Echter, gevraagd waar ze geboren is, moet u het antwoord schuldig blijven. U heeft evenmin een idee van waar in Afghanistan ze afkomstig is. Ook over de man van uw oudste zus moet u toegeven dat u er geen idee van heeft waar hij werd geboren of van waar hij afkomstig was in Afghanistan (*CGVS, p. 19-20*). Wanneer u tenslotte gevraagd wordt waar uw andere schoonbroer geboren werd, moet u eerst nadenken alvorens u Mazar-e-Sharif antwoordt. U moet evenwel toegeven dat u niet weet waar in Afghanistan het gelegen is en u kan enkel vaag zeggen dat het een pelgrimsoord is en dat er een bekend monument is. U kan evenwel niet zeggen over wat voor monument het gaat. U moet daarna ook toegeven dat u Mazar-e-Sharif kent omdat het vaak aan bod kwam in het nieuws (*CGVS, p. 20-21*).

Ook over de leefomstandigheden van uw familie in Afghanistan vertoont uw kennis zeer opmerkelijke leemtes. Zo beweert u dat uw ouders naar Iran verhuisden omdat uw broer ernstige nierproblemen had en moest worden behandeld in Iran (*CGVS, p. 18*). U heeft evenwel geen idee wat de situatie in Afghanistan was ten tijde van hun vertrek. Gevraagd wat uw vader van werk deed in Afghanistan, kan u enkel zeggen dat hij herder was en vee hield. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u iets meer over zijn job weet, kan u enkel herhalen dat uw vader herder was in Afghanistan. Opnieuw uitgenodigd om meer te vertellen over uw vaders werk als herder en gevraagd welke dieren hij hield en hoeveel, komt u niet verder dan te zeggen dat u van uw zieke broer hoorde dat uw vader alles in Afghanistan verkocht had om de behandeling van uw broer te betalen. Echter, gevraagd wat uw vader bezat in Afghanistan komt u evenmin verder dan de vage verklaring dat uw vader steeds zei dat jullie het “financieel niet slecht hadden”, alvorens u moet toegeven dat u niet weet wat voor bezittingen uw vader in Afghanistan had. Zelfs wanneer u gevraagd wordt of uw vader grond bezat, moet u toegeven dat u het niet weet (*CGVS, p. 18*).

Bovendien dient opgemerkt dat uw kennis over uw etniciteit bijna onbestaande is. Immers, wanneer u wordt gevraagd om te vertellen over uw etnische origine, antwoordt u dat u enkel weet dat Hazara een minderheidsgroep vormen in Afghanistan. U weet verder niets over hen. Gevraagd of uw ouders u ooit iets hebben verteld over uw etnie, antwoordt u zeer vaag dat u “steeds” te horen kreeg dat “deze” groep problemen had met “die” groep en dat jullie daarom zijn verhuisd. Gevraagd om over die conflicten meer te vertellen, antwoordt u evenwel ontwijkend en vaag dat u “dat hoorde toen u vrij klein was en u er ook niet verder naar vroeg” (*CGVS, p. 10*).

Verder is het zeer treffend dat u uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in het Farsi wenste te doen (*Vragenlijst CGVS, vraag 6*), ondanks het feit dat u op het CGVS beweert dat Dari uw moedertaal is (*CGVS, p. 13*). U moet evenwel meermaals toegeven dat u Dari niet goed beheerst (*CGVS, p. 4 en 14*). Mede gelet op het feit dat volgens uw verklaringen Hazaragi, de variant van het Dari gesproken door Hazara, thuis werd gesproken, is dit zeer frappant.

Daarnaast is uw kennis van uw Afghaanse buren, vrienden en collega's in Iran uiterst beperkt. Zo antwoordt u bevestigend op de vraag of u Afghaanse buren had, en beweert u bovendien dat u ze goed kende. Echter, gevraagd van waar in Afghanistan ze afkomstig waren, moet u het antwoord schuldig blijven. U kan enkel zeggen dat ze Oezbeek waren (*CGVS, p. 9*). Wat later moet u evenwel toegeven dat de enige Afghaanse etnische origines die u kent, met name Tadzjiek, Pasjtoenen en Oezbeken, u hier pas in België heeft leren kennen en ontmoet hebt en dat u in Iran enkel over hen heeft gehoord (*CGVS, p. 10*). Ook wanneer u later wordt gevraagd of u Afghaanse collega's had, antwoordt u bevestigend alvorens u slechts één Afghaanse collega vermelden, wiens naam u zich niet kan herinneren. U weet overigens enkel dat hij Oezbeek was. U kan niet zeggen van waar in Afghanistan hij afkomstig was (*CGVS, p. 21*). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u Afghaanse vrienden had in Iran, antwoordt u wederom bevestigend en beweert u dat er “veel” Afghaanse vrienden waren. U verklaart verder dat R. (...) uw beste Afghaanse vriend was. Echter, u kan enkel zeggen dat hij een Hazara was uit de provincie Ghazni. U kan evenwel niet zeggen van waar in Ghazni hij afkomstig was. Gevraagd waarom R. (...) in Iran was, antwoordt u opmerkelijk genoeg dat hij “volgens u in Iran geboren was”. U moet evenwel meteen toegeven dat u daar niet zeker van bent omdat u “het hem nooit vroeg” (*CGVS, p. 22*). Mede gelet op het feit dat R. (...) volgens uw verklaringen uw beste vriend was, is het

evenwel zeer frappant dat u dermate weinig weet over zijn Afghaanse herkomst en dat u niet eens met zekerheid kan zeggen of hij in Iran geboren werd of niet. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar uw andere Afghaanse vrienden, aangezien u zelf verklaarde dat er "veel waren", kan u enkel H. N. (...) en R. (...) vermelden. Echter, u moet meteen toegeven dat H. N. (...) een Iraniër was. Opnieuw gevraagd wie uw andere Afghaanse vrienden waren, ontwijkt u de vraag en kan u enkel herhalen dat R. (...) uw beste vriend was (CGVS, p. 22).

Verder dient opgemerkt dat uw verklaringen over de onderwijsmogelijkheden in Iran voor u en uw zus zeer vaag zijn. Immers, wanneer u wordt gevraagd waarom u nooit naar het regulier onderwijs ging in Iran, komt u aanvankelijk niet verder dan: "ik vraag mezelf dat ook af". Hierover verder bevrraagd, antwoordt u dat het voor Afghanen niet altijd mogelijk was om zich in te schrijven vanwege de hoge kostprijs of omdat de verblijfskaarten niet aanvaard werden. Echter, gevraagd om daar concrete voorbeelden van te geven, moet u het antwoord schuldig blijven. U verklaart wel dat uw kleine zus naar school ging. Echter, gevraagd hoe het kwam dat zij wel naar school kon gaan, moet u bizar genoeg toegeven dat u het niet zeker weet en komt u niet verder dan te zeggen dat het "kan zijn dat de wetgeving werd aangepast" of dat uw familie de opleiding wel kon betalen (CGVS, p. 6). Het is evenwel zeer opmerkelijk dat u niet eens met zekerheid kan zeggen waarom, mede gelet op de Afghaanse context, uw kleine zus wel naar school kon gaan in Iran terwijl u die kans werd ontzegd.

Overigens moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de Iraanse verblijfsdocumenten van u en uw familie allerm minst kunnen overtuigen. Immers, wanneer u gevraagd wordt wanneer uw familie voor het eerst Iraanse verblijfskaarten kreeg (Amayeshkaarten), moet u het antwoord schuldig blijven en kan u enkel zeggen dat het "normaal gezien" staat aangegeven op de kaart. Gevraagd hoe lang de kaarten geldig waren, antwoordt u dat het "in het begin" één jaar geldig was en dan tijdelijk zes maanden. Echter, gevraagd wanneer die kaarten zes maanden geldig waren, moet u het antwoord schuldig blijven alvorens u ook moet toegeven dat u niet weet hoe lang de werkvergunning geldig was. Wanneer u bovendien wordt gevraagd of de kopieën van de Amayeshkaarten die u neerlegt op het GCVS kopieën zijn van de laatste Amayeshkaarten die uw familie bezat, antwoordt u ontkennend. Echter, gevraagd welke Amayeshkaarten het dan zijn, moet u toegeven dat u er geen idee van heeft (CGVS, p. 23). Het is evenwel erg opmerkelijk dat u niet blijkt te weten welke documenten u voorlegt. Ook wanneer u gevraagd wordt hoeveel Amayeshkaarten uw familie reeds gehad heeft, moet u toegeven dat u het niet zeker weet en kan u enkel zeggen dat u "denkt" dat uw familie in totaal twaalf Amayeshkaarten heeft gekregen (CGVS, p. 23). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoeveel Amayeshkaarten u zelf heeft gehad, antwoordt u eerst dat de onleesbare kopie die u voorlegde een kopie is van de laatste Amayeshkaart die u bezat, alvorens u moet toegeven dat u niet zeker bent van welke registratieronde de kaart is. U kan enkel zeggen dat u denkt dat het uw vierde Amayeshkaart is (CGVS, p. 24). Echter, u beweerde eerder reeds dat u dacht dat uw familie in totaal twaalf Amayeshkaarten kreeg. Het houdt dat ook geen steek dat de laatste Amayeshkaart die u bezat die van de vierde registratieronde was. Hiermee geconfronteerd, past u plots uw verklaringen aan en beweert u dat jullie verblijfsdocumenten na de vierde registratieronde niet meer werden verlengd en dat u en uw familie gedurende zes jaar voor uw komst naar België zonder verblijfsdocumenten in Iran hebben verbleven. Met uw uiterst inconsistente verklaringen geconfronteerd kan u bizar genoeg enkel zeggen dat de ambtenaar van het CGVS "maar moet opschrijven wat hij denkt dat goed is" (CGVS, p. 24). Dit kan bezwaarlijk als een dienstig verweer worden beschouwd. Wanneer u vervolgens opnieuw wordt geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen, komt u niet verder dan te zeggen dat u verward bent (CGVS, p. 25).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u allerm minst consistente verklaringen aflegt over uw religie. Zo verklaart u aanvankelijk op de DVZ dat u atheïst bent (Verklaring DVZ, vraag 9). Echter, op het CGVS beweert u aanvankelijk dat u "geen religie heeft" en dat u evenmin gelovig bent (CGVS, p. 10). Echter, gevraagd wanneer u besepte dat u niet in God geloofde, moet u toegeven dat u zich dat niet kan herinneren. U verklaart wel dat u in België vijf keer per week naar de kerk gaat, maar dat u daar God evenmin kan vinden. Echter, vervolgens gevraagd of u in God gelooft, antwoordt u plots bevestigend. Met uw inconsistente verklaringen geconfronteerd, herhaalt u dat u geen religie heeft en dat u God tot op heden nog niet gevonden heeft. Meteen daarna verklaart u evenwel dat u niet twijfelt aan het bestaan van God (CGVS, p. 11-12). U verklaart vervolgens dat u naar een katholieke kerk ging in Oostende maar dat u zich niet wilde dopen en dat u er daarom mee stopte. U moet evenwel meteen toegeven dat u de naam van de kerk niet kent (CGVS, p. 12). U verklaart verder dat u sindsdien naar een protestantse kerk in Diest gaat. Echter, u moet wederom toegeven dat u geen idee heeft hoe die kerk heet en kan enkel zeggen dat het in een school doorgaat. Echter, gevraagd over welke school u het heeft, moet u toegeven dat u er geen idee van heeft (CGVS, p. 12-13). Mede gelet op het feit dat u

meteen daarna verklaart dat u reeds een jaar en zes maanden naar die kerk gaat, is dit uiterst frappant. U verklaart verder ook dat u nog niet overtuigd bent door de protestantse leer (CGVS, p. 13).

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reden van uw vertrek uit Iran, wat uw algemene geloofwaardigheid verder aantast. Zo beweert u op de DVZ dat u Iran verliet omdat de broer van uw werkgever werd gedood door jongeren die in de supermarkt waar u werkte alcohol dronken en drugs gebruikten, en u er door uw werkgever van werd beschuldigd daar iets mee te maken te hebben (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS past u plots uw verklaringen aan en beweert u dat uw familie u had uitgestoten omdat u weigerde in Syrië te gaan vechten en dat u daarom met behulp van uw broer Iran verliet (CGVS, p. 29). Vervolgens met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, moet u toegeven dat u zich niet herinnert wat u verklaard heeft op de DVZ en beweert u dat u niet specifiek werd gevraagd waarom u Iran verliet (CGVS, p. 30). Deze verklaring raakt evenwel kant noch wal, temeer omdat u op de DVZ wel degelijk verklaarde waarom u Iran verliet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. De voorgelegde Iraanse verblijfskaarten van u en uw familie zijn slechts kopieën, in het geval van uw eigen verblijfskaart bovendien onleesbaar, die geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen, zoals diploma's etc.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 28/11/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 1-2). U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud zelfs uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. U koos er evenwel voor om vast te houden aan uw verklaringen (CGVS, p. 31).

U gaf evenmin enige aanwijzing van een andere nationaliteit of een eerder verblijf in een ander land. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggestuurd naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel, dat bestaat uit vier onderdelen, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 maart 2003), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van de verdediging en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU).

In het eerste onderdeel van het middel vangt verzoeker aan met een theoretische uiteenzetting over de medewerkingsplicht en betoogt hij dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) blijkt dat hij zijn best gedaan heeft om duidelijkheid te scheppen over zijn Afghaanse nationaliteit. Hij laat verder het volgende gelden:

"Verzoeker heeft ook zeer nuttige verklaringen afgelegd met betrekking tot zijn regio van herkomst, Afghanistan en zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. Meer nog, verzoeker heeft ook van documenten neergelegd.

*In realiteit is het de verwerende partij die haar medewerkingsplicht heeft geschonden. Verzoeker werd slechts één keer gehoord op het CGVS, nochtans blijkt uit pagina 17 van de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker bezwaar uit ten aanzien van de tolk en stelt dat hij de vertaling zwak vindt:
(...)*

Verzoeker verduidelijkt ook waarom hij de vertaling zwak vindt: "Ik spreek vier of vijf zinnen waarvan er twee worden vertaald, dus ik heb twijfels over de juistheid. Dat denk ik toch anders."

Het is wel eigenaardig dat de dossierbehandelaar tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat ze 'veel relevante' woorden in het Farsi kent en dat de tolk niet langer of korter vertaalt dan wat verzoeker zegt. Verzoeker kan enkel vaststellen dat de dossierbehandelaar geenszins controle kan uitoefenen op de

kwaliiteit van de tolk, zodat het bezwaar van verzoeker ernstig diende te worden genomen, te meer nu uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er zich inderdaad bepaalde problemen voordeden of dat verzoeker niet lijkt goed te worden begrepen. Kennelijk wordt er van verzoeker verwacht om de vertalingen zelf maar te controleren, aangezien hij 'enkel kan zeggen dat iets niet goed wordt vertaald als (hij) begrijpt wat er in het Nederlands wordt gezegd? (Notities persoonlijk onderhoud CGVS, pag. 17)

Ter zake was dan ook maar een remedie: in het belang van het verloop van de procedure en ter vrijwaring van rechten van verdediging diende de verwerende partij het persoonlijk onderhoud laten doorgaan met een andere tolk. Dit is immers wat een zorgvuldig bestuur dient te doen. Verzoeker geruststellen met de volgende bemerkingen is voor kritiek vatbaar:

(...)

Figuur: 1 notities persoonlijk onderhoud CGVS, pag. 18

Er werd onvoldoende rekening gehouden met verzoekers profiel, zijn afkomst en scholingsgraad. Nochtans is het belangrijk in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling om rekening te houden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en zijn problemen.

Reeds uit het gehoor bij het CGVS kwam een zeker beeld van het profiel van verzoeker naar voren. Uit het administratief dossier blijkt:

- dat verzoeker niet hooggeschoold is en maar vijf jaar opleiding heeft genoten. (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, pag. 5)*
- dat verzoeker in Iran werkte in verschillende supermarkten (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, pag. 21)*
- dat verzoeker behoort tot de minderheidsgroepering Hazara*
- dat verzoeker geboren is in Iran*
- dat verzoeker in Iran als Afghaanse vluchteling verbleef*
- dat verzoekers vader slechts een herder was in Afghanistan (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, pag. 18)*
- dat verzoekers vader in Iran geen vaste betrekking had, maar werkte zowel in de bouw als in de landbouw (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, pag. 18)*
- dat verzoeker*

De verwerende partij betwist ten onrechte de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met alle verklaringen van de verzoekende partij. Slechts een kleine fractie van zijn verklaringen werden beoordeeld op geloofwaardigheid.

Verzoeker stelt toch vast dat hij - gelet op en in het licht van zijn profiel - nuttige verklaringen heeft afgelegd waaruit minstens diens afkomst uit Afghanistan blijkt.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, blijkt toch dat verzoekers zeer doorleefde maar ook gedetailleerde verklaringen aflegden met betrekking tot Afghanistan en zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt toch dat de herkomstverificatie met betrekking tot Afghanistan zeer summier is verricht.

In hoofdorde is verzoeker van oordeel dat indien het geheel van zijn verklaringen wordt gelezen dat men dan kan concluderen dat zijn afkomst uit Afghanistan wel degelijk werd aangetoond. In ondergeschikte orde is van verzoeker van mening dat het onderzoek naar verzoekers nationaliteit gebrekkig is gevoerd.

Verzoekers zijn er zich van bewust dat elk dossier afzonderlijk wordt onderzocht, maar acht het relevant te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 september 2008¹ waarin het CGVS ook van oordeel was dat de gebrekkige kennis over de streek van herkomst de geloofwaardigheid ondermijnde dat de verzoekster in de betrokken streek had gewoond. In die zaak stelde uw Raad vast dat onvoldoende rekening werd gehouden met het profiel van verzoekster. In deze zaak betrof het een "huisvrouw die voornamelijk binnenshuis bleef om zich over het huishouden en de zorg over haar dochter te bekommeren" met een afdoende kennis van zaken die betrekking hadden op haar eigen leefwereld en een minimale geografische en politieke kennis. Dienaangaande verwijst verzoeker ook naar het arrest nr. 13 157 van 26 juni 2008 van de Raad waarbij uw Raad aangaande de

concrete vraagstelling en de analyse van de antwoorden oordeelt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met het profiel, dat zeker voor wat Afghanistan betreft datgene wat kan beschouwd worden als elementaire kennis sterk afhangt van de maatschappelijke positie van de betrokkene. dat zijn of haar toegang tot informatie immers afhangt van zijn of haar plaats op de sociale ladder en in het bijzonder van zijn of haar geslacht:

"(...)"

Ten overvloede, verzoeker is niet hooggeschoold en heeft dan ook een laagopgeleid karakter. Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij het profiel van verzoeker niet ernstig in vraagstelt, en toch wordt daarmee onvoldoende rekening gehouden bij de beoordeling de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Uiteraard moet hiermee rekening gehouden worden bij de vraagstelling.

Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende omtrent zijn asielrelaas:

(...)

Figuur 2 administratief dossier, Vragenlijst d.d. 13.05.2016, vraagnr. 5

Het feit dat verzoeker spreekt over moeilijke omstandigheden in Iran, aangezien hij werd aangemoedigd om zware werken te doen en dat hij in Iran ook niet naar school kon gaan omdat hij een Afghaan was, zijn elementen die duiden dat verzoeker wel degelijk de Afghaanse nationaliteit bezit. Deze twee elementen werden ook bevestigd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

In de bestreden beslissing lijkt de verwerende partij ook voorbij te gaan aan het gegeven dat de redenen van verzoekers familie en hun vertrek uit Afghanistan al heel wat jaren in het verleden liggen en diens familie vervolgens- zij het in zeer precare omstandigheden- een leven trachtten uit te bouwen in Iran. Dergelijke tijdspanne en het jarenlang overleven in onzekerheid heeft nu eenmaal impact op de mogelijkheid voor bepaalde menselijke geheugens om nog de details te kunnen ophalen."

In het tweede onderdeel van het middel hekelt verzoeker het onderzoek naar en de motivering over zijn Afghaanse nationaliteit. Hij laat hierin het volgende gelden:

"Verzoeker heeft wel degelijk vrij gedetailleerde verklaringen afgelegd met betrekking over zijn Afghaanse nationaliteit en zijn leven in Iran.

Zo heeft verzoeker Amayesh-kaarten voorgelegd. In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, heeft verzoeker zonder enige twijfel de Afghaanse nationaliteit en heeft hij aangetoond dat hij als Afghaanse vluchteling heeft geleefd in Iran.

Ten overvloede, verzoeker is verbaasd dat met betrekking tot zijn Afghaanse nationaliteit slechts een fractie van diens verklaringen zijn beoordeeld op geloofwaardigheid. De argumenten van de verwerende partij gaan voorbij aan verzoekers uitgebreide verklaringen omtrent zijn herkomst en nationaliteit, en kunnen de beslissing geenszins schragen.

Verzoeker heeft niet alleen de situatie van Afghan en in Iran uiteengezet. Hij heeft eveneens omtrent zijn verblijf als Afghaanse onderdaan in Iran eveneens gedetailleerde verklaringen afgelegd. Alleszins staat niet ter discussie dat verzoeker de procedure tot het verkrijgen van de Iraanse Amayeshkaarten kent. De verwerende partij stelt immers in de bestreden beslissing dat er moet worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen over de Iraanse verblijfsdocumenten van hem en van zijn familie 'allerm minst kunnen overtuigen. Dat de uitleg van verzoeker omtrent de procedure van verblijfskaarten, verlenging, geldigheid, juist is wordt door de verwerende partij niet ernstig betwist. De verklaringen van verzoeker zijn aldus louter subjectief beoordeeld. Daarnaast is de verwerende partij bijzonder onzorgvuldig daar verzoeker niet bevraagd is geweest over het verloop van de procedure, waar deze kaarten kunnen worden ontvangen, wat de prijs is van zo'n kaart, wie deze kaarten kan aanvragen, op welke manier men deze kaarten kan verlengen, op welke wijze de overheid de vernieuwing aankondigt naar de Afghaanse vluchtelingen toe, welke andere manieren van verblijf er in Iran bestaat voor illegale Afghanen, of Afghanen vrij zijn en overal kunnen bewegen. Dat deze elementen belangrijk zijn om de Afghaanse nationaliteit te bepalen, blijkt uit het arrest nr. 184 282 van uw Raad van 23 maart 2017:

"(...)"

Verzoeker beschikt over een zeer uitgebreid kennis over Afghanistan. Zo kon hij bij het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal veel Afghaanse provincies opnoemen. (Notities van het persoonlijk onderhoud, pag. 27-28). Hij vermeldde de volgende provincie: Daykundi, Koboel, Herat,

Kandahar, Uruzgan, Ghazni, Bamyán, Helmand en verzoeker verklaarde dat er nog meer zijn. Daarenboven heeft verzoeker de provincie Herat gesitueerd, en gaf hij meer informatie over de provincies Helmand en Kandahar, met name dat er in deze provincies Pashtoenen wonen. (Notities van het persoonlijk onderhoud, pag. 28) Er is meer. Verzoeker kon ook zeggen waar de Hazara's, de Afghaanse bevolkingsgroep waartoe hij behoort, hoofdzakelijk wonen in Afghanistan en blijkt de naam van het gebied waar zijn familie destijds woonde te kennen. Zo vermeldde verzoeker de term 'Hazarajat':

(...)

Figuur 3 notities van het persoonlijk onderhoud, pag. 27

Dat het onderzoek inzake de Afghaanse nationaliteit van verzoeker gebrekkig is, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Het onderdeel 'herkomstcheck Afghanistan' op de pagina 27-28 van de notities van het persoonlijk onderhoud bestaat slechts uit 16 vraagjes, waarover overigens de verwerende partij geen overtuigende betwistingen opwerpt. Hoe de verwerende partij op een ernstige wijze de Afghaanse nationaliteit van verzoeker kan betwisten, is voor verzoeker een raadsel.

Verzoeker weet ook twee Afghaanse maanden op te noemen (Sawdat en Jawza) en verklaart dat de Afghaanse kalender gelijkaardig is aan de Iraanse, waarbij hij mogelijk verwijst naar het gebruik van jaartal. (Notities van het persoonlijk onderhoud, pag. 7-8) Verzoeker verklaart ook dat hij in een gemengde buurt woonde, waar er Afghanen en Iraniërs woonden. Op de vraag of hij Afghaanse burens had, antwoordde hij bevestigend en stelde hij dat de meeste Afghanen elkaar goed kennen en preciseerde waar ze vandaan kwamen in Afghanistan ((Notities van het persoonlijk onderhoud, pag. 9) Daarnaast weet verzoeker ook dat er verschillende bevolkingsgroepen in Afghanistan leven. Hij vermeldde Hazara, Tajikken, Pashtoenen en zelfs Oezbeken. (Notities van het persoonlijk onderhoud, pag. 10) Verzoeker stelt ook dat Dari zijn moedertaal is, en dat hij thuis eigenlijk de Hazaragi variant van Dari sprak. (Notities van het persoonlijk onderhoud, pag. 13-14) Dat hij ook Farsi spreekt en verstaat, is niet verwonderlijk. Van een Afghaanse vluchteling die een lang verblijf kent in Iran kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kennis heeft van Farsi. Inzake verzoekers werk in Iran verklaart hij dat hij Afghaanse collega had. Hij verklaarde dat deze collega een Oezbeek was. Gevraagd of hij vrienden had, gaf hij een aantal namen, waaronder zijn beste vriend Rahman (een Hazara) afkomstig van Ghazni. (Notities van het persoonlijk onderhoud, pag. 21-22) Uit het zeer beperkte onderzoek (pagina 27-28 notities van het persoonlijk onderhoud) blijkt dat verzoeker ook twee bekende Afghaanse Hazara's kent, met name de heer Abdul Ali Mazari en de heer Karim Khalili. Gevraagd aan verzoeker of hij Ahmad Shah Massoud kent, antwoordde verzoeker correct dat hij een leider was van de Tajikken.

Uit het arrest nr. 99 122 van 18 maart 2013 blijkt dat voormelde elementen wel degelijk van belang zijn bij de beoordeling van de Afghaanse nationaliteit. Uit dit arrest blijkt tevens dat het onderzoek van de verwerende partij in casu zeer gebrekkig is:

"(...)"

De verwerende partij heeft verzoeker geen vragen gesteld over de talrijke culturele verschillen tussen Iraniërs en Afghanen. Zo kon de verwerende partij verzoeker bevragen over verschillen inzake huwelijk, religie, taal, het vieren van bepaalde (al dan niet) religieuze feesten, culinaire elementen, noch zijn er vragen gesteld over Afghaanse zangers of kunstenaars.

Uit een recent arrest van 2 februari 2018 blijkt dat de verwerende partij toch vaak een grondiger onderzoek voert naar de Afghaanse nationaliteit dan thans het geval is:

"(...)"

Doorheen de procedure wordt ook vastgesteld dat verzoeker wel degelijk weet waar zijn ouders vandaan zijn. Een regio komt steeds in beeld, met name 'Waras' die verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS linkt aan de provincie Bamyán. Het feit dat verzoeker bij de DVZ verklaart dat zijn ouders in 'Waras' te Bamyán woonden, en dat zijn vader oorspronkelijk ook van deze afkomstig is, maar zijn moeder niet (Ghazni), is geen reden om te twifelen aan zijn geloofwaardigheid. Het feit dat verzoeker geen andere informatie meer heeft is conform zijn profiel, aangezien hij geboren en getogen is in Iran. Voorts dient te worden benadrukt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS het profiel van zijn ouders kan verduidelijken, zowel zijn wat zijn leven betreft in Afghanistan alsook in Afghanistan. Zijn vader was een herder in Afghanistan die uiteindelijk in Afghanistan alles heeft moeten verkopen om de behandeling van zijn zieke broer te bekostigen. Ook stelde hij dat zij het financieel in Afghanistan niet slecht hadden en dat zijn vader in Iran verschillende jobs deed: hij werkte in de bouw maar was ook werkzaam in de landbouw. (Notities van het persoonlijk onderhoud, pag.18)

Over zijn schoonbroer (de echtgenoot van zijn zus S. (...)) weet hij te verklaren dat hij een Hazara is afkomstig uit Mazar-e- Sharif. (Notities van het persoonlijk onderhoud, pag. 20)

Gelet op de verklaringen van verzoeker kan de Afghaanse nationaliteit bezwaarlijk in vraag worden gesteld. Minstens diende de verwerende partij verzoekers Afghaanse nationaliteit onderwerpen aan een grondig onderzoek. Verzoekende partij heeft immers aangetoond dat dit niet het geval is geweest. Alleen al op grond van deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

In het derde onderdeel van het middel laat verzoeker gelden dat hij een aantal documenten heeft voorgelegd waarnaar geen ernstige onderzoeksdaden zijn gesteld, terwijl de commissaris-generaal bij twijfel verplicht is dit te doen. Verzoeker onderbouwt dit als volgt:

"Verzoeker heeft een aantal documenten voorgelegd.

Er werden verder m.b.t. deze documenten geen ernstige onderzoeksdaden gesteld. Bij enige twijfel diende de verwerende partij de voorgelegde documenten grondig te onderzoeken of laten onderzoeken. Deze plicht is bevestigd in de Europese rechtspraak.

*Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn) stelt:
"(...)"*

Artikel 4.3, b) van de Kwalificatierichtlijn vereist dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet houden met de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten. Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (KB 2003).

Ook onder de gezamenlijke lezing van artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM is een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op vervolging verplicht. Uw Raad heeft eerder al geoordeeld dat artikel 3 EVRM en een risico op vervolging of ernstige schade gelijk te stellen zijn op verschillende vlakken:

"De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden vervat in artikel IA (2) van het Verdrag van Genève omvat (RvV 8 april 2011, nr. 59.452)"

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

*De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:
"(...)"*

*Het Hof bevestigde dit principe in het arrest van 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:
"(...)"*

*Het onderzoek van de verwerende partij schiet tekort en is uiterst onzorgvuldig. In deze zin moet inderdaad verwezen worden naar het arrest EHRM, Singh t. België, 2 oktober 2012:
"(...)"*

Het EHRM heeft in het arrest *Mo.M. t. Frankrijk* van 18 april 2013 het volgende geoordeeld met betrekking tot de onderzoeksplicht van de asielinstanties t.o.v. documenten:

"(...)"

Met betrekking tot de authenticiteit van documenten in de zaak *K.K. t. Frankrijk* van 10 oktober 2013 heeft het Hof geoordeeld dat in de volgende mate er rekening met documenten moet gehouden worden door de asielinstanties:

"(...)"

Indien verwerende partij twijfelt aan de authenticiteit van de door de verzoekers voorgebrachte documenten, dient dit door weldegelijk haar geverifieerd te worden.

"It is widely recognized that consistency with supporting documentary or other evidence is considered one of the most effective indicators of the credibility of an applicant's testimony. Documentary or other evidence may confirm the applicant's statements so that the relevant asserted facts can be accepted. Alternatively, without confirming the asserted facts, documentary or other evidence may lend support to their credibility.

This is underlined in Dutch guidance: "The credibility of an asylum story is certainly greater if the alleged facts are substantiated by documents such as arrest warrants, articles in newspapers (for example, if one states to have been mentioned in the newspaper as 'wanted') or summons of court and the like."

"In another Member State, UNHCR observed that although the written decisions referred to all the documentary or other evidence adduced by the applicant, the evidence submitted in support of an asserted material fact was often not assessed on the basis that the applicant's statements alone are able to be considered credible¹⁴⁹ or not credible.¹⁵⁰ Rather than assessing the documentary and other evidence together with the oral statements and reaching a credibility conclusion on the basis of all the available evidence bearing on the fact, non-credibility findings were sometimes based solely on the oral evidence. This finding was given as the reason for not assessing the other available evidence. The written decisions often stated that documentation submitted was given no value because "it had not been supported by credible statements."²

Het spreekt voor zich dat de verwerende partij ertoe gehouden was om de neergelegde documenten te verifiëren. Dit heeft ze ten onrechte niet gedaan. De verwerende partij weet of dient te weten dat zij Amayeshkaarten kan laten verifiëren bij de UNHCR. Waarom dit in casu niet gebeurd is, is voor verzoeker een raadsel. Thans heeft verzoeker zelf contact opgenomen met de UNHCR teneinde de nodige verificatie te bekomen.

Geconcludeerd kan worden dat verwerende partij onder meer niet zorgvuldig heeft gehandeld. De motivering in de bestreden beslissing is voorts niet gesteund op pertinente of toelaatbare motieven en kan de bestreden beslissing niet schragen."

In het vierde onderdeel van het middel stelt verzoeker het volgende over zijn Iraanse documenten:

"Hoger werd aangetoond dat de verwerende partij voorbijgaat aan de medewerkingsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Het administratief dossier is ook gebrekkig en bevat geen informatie, met name geen COI Focus van 15 maart 2018 over Afghanistan in Iran: verblijfsstatuten en voorzieningen. Uw Raad heeft bijgevolg dan ook geen nuttige informatie teneinde over te gaan tot de beoordeling van de Iraanse verblijfskaarten.

De verwerende partij stelt dat verzoeker zou hebben verklaard dat zijn familie in totaal twaalf Amayeshkaarten zouden hebben gekregen. De verwerende partij diende te weten dat verzoeker verklaarde dat zijn familie thans de Amayeshkaarten nr. 12 (stuk nr. 3 dossier verzoeker) in het bezit heeft. Verzoeker voegt thans kopieën van deze kaarten toe aan het verzoekschrift. Hieruit blijkt dat de bezwaar van verzoeker inzake de tolk wel degelijk gegrond lijkt te zijn. Het wordt nogmaals aangetoond dat het wellicht beter was geweest - en dit in het belang van het verloop van de procedure - om het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan met een andere tolk.

Verzoeker legt thans een origineel Iraans document (stuk nr. 2 dossier verzoeker) voor, waaruit blijkt dat hij op 22.09.2005 van de Iraanse Ministerie van Binnenlandse Zaken, dienst vreemdelingenzaken, de toestemming kreeg om zich te verplaatsen voor educatieve doeleinde in de stad. Daarbij voegt verzoeker tevens een kopie van een recente Iraanse verblijfskaart die verzoeker in zijn bezit had (stuk

nr. 4 dossier verzoeker) alsook een kopie en de beëdigde vertaling van een document die hij neerlegde bij het CGVS. (stuk nr. 5 dossier verzoeker)

Het feit dat verzoeker de nieuwe documenten niet eerder heeft kunnen voorleggen heeft te maken met overmacht en het profiel van verzoeker. Een grondig onderzoek naar verzoekers verblijf in Iran was dan ook aangewezen.

Voort wenst verzoeker te verwijzen naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 december 2017 waarbij Uw Raad het volgende oordeelde:

"(...)"³

In het bovenvermeld arrest oordeelde uw Raad dat er een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is. Ook in verzoekers geval diende de verwerende partij een ruime toepassing maken van het voordeel van de twijfel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zeer strikt optreedt en ten onrechte de Afghaanse herkomst en nationaliteit in vraagstelt.

Tot slot wenst verzoeker te verwijzen naar een nog recenter arrest van uw Raad van 14 juni 2018 (nr. 205 339) waarbij uw Raad vaststelde dat de verwerende partij in die zaak geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar mogelijke terugkeer naar Afghanistan en dat er zelfs tijdens het persoonlijk onderhoud daar nauwelijks werd ingegaan."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een origineel Iraans document van 22 september 2005, voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands (stuk 2);
- kopieën van de Amayesh-kaarten nr. 12 van verzoekers ouders (stuk 3);
- kopieën van verblijfkaarten van verzoeker, voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands (stukken 4 en 5);
- Wikipedia-artikels over Abdul Ali Mazari, Karim Khalili, 'Hazarajat' en 'Solar Hijri calendar' (stukken 6-9);
- het artikel "*Freedom of movement of Afghan refugees in Iran*" van F. Farzin en S. Jadali, uit *Forced Migration Review* (stuk 10);
- de arresten nrs. 99 122 en 200 366 van respectievelijk 18 maart 2013 en 26 februari 2018 van de Raad (stukken 11 en 12).

2.2.2. Als bijlage bij de verweernota van verwerende partij van 17 juli 2018 worden de COI Focus "*Afghanistan. Afghaanse vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentenfraude*" van 30 november 2017 en de COI Focus "*Iran. Corruptie en documentenfraude*" van 27 juli 2017 gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving

van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 57/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Evenmin licht hij toe op welke wijze hij het gelijkheidsbeginsel *in casu* geschonden acht.

2.3.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn en artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde Afghaanse nationaliteit. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door de vaststelling dat hij de asielinstanties bewust heeft proberen misleiden door zich voor te houden als minderjarige, dat (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn geboorteplaats, dat (iii) verzoeker bijna niets kon vertellen over zijn oorspronkelijke plaats van herkomst in Afghanistan, dat (iv) verzoeker zeer inconsistente verklaringen aflegde over de geboorteplaats van zijn (schoon)broers en (schoon)zussen, dat (v) verzoekers kennis over de leefomstandigheden van zijn familie in Afghanistan zeer opmerkelijke leemtes vertoont, dat (vi) verzoekers kennis over zijn etniciteit bijna onbestaande is, dat (vii) verzoeker zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS in het Farsi wenste te doen, ondanks het feit dat hij op het CGVS beweerde dat Dari zijn moedertaal is, dat (viii) verzoekers kennis van zijn Afghaanse burens, vrienden en collega's in Iran uiterst beperkt is, dat (ix) verzoekers verklaringen over de onderwijsmogelijkheden in Iran voor hem en zijn zus zeer vaag zijn, dat (x) verzoekers verklaringen over de Iraanse verblijfsdocumenten van zichzelf en zijn familie allerminst kunnen overtuigen, dat (xi) verzoeker allerminst consistente verklaringen aflegde over zijn religie, dat (xii) verzoekers algemene geloofwaardigheid verder wordt aangetast door de tegenstrijdige verklaringen die hij aflegde over de reden van zijn vertrek uit Iran, en dat (xiii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet in staat zijn om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat

het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door louter te stellen dat hij *“toch zijn best gedaan heeft”* om over zijn nationaliteit duidelijkheid te scheppen en dat hij nuttige verklaringen heeft afgelegd over zijn regio van herkomst, Afghanistan, en zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker er in het eerste onderdeel van het enig middel op wijst dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bezwaar heeft geuit ten aanzien van de daar aanwezige tolk en diens zwakke vertaling, stelt de Raad, samen met verwerende partij in haar verweernota, vast dat verzoeker nalaat aan de hand van concrete voorbeelden aan te tonen dat er inderdaad sprake zou zijn geweest van (een) onvolledige of foutieve vertaling(en). Verzoeker verwijst weliswaar naar een passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud waarin hij aangeeft de vertaling door de tolk *“nogal zwak”* te vinden, doch gevraagd om dit te concretiseren komt hij niet verder dan de stelling dat als hij vier of vijf zinnen uitspreekt, de tolk er slechts twee van vertaalt. Verzoeker toont evenwel geenszins aan dat hij de doeltaal tijdens het onderhoud dermate machtig is dat hij een correcte inschatting kan maken van de accuraatheid van de vertaling. Nogmaals gevraagd op wat verzoeker zich baseert voor zijn stelling, beperkt hij zich tot het antwoord dat hij *“gewoon bang (is) dat niet alles wordt vertaald”* (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 november 2017, p. 17), wat evenwel slechts een subjectief gegeven is en geen concrete, feitelijke basis vormt voor de geuite opmerkingen over de kwaliteit van de vertaling. Voorts blijkt uit het vervolg van het gehoorverslag dat de aanwezige vertrouwenspersoon, die naar eigen zeggen *“hier nu al tien jaar (werkt)”* en dus *“ook wel ongeveer (kan) zeggen wanneer er slecht wordt vertaald”*, na verzoekers opmerking aangaf dat het onder de Afghanen de ronde gaat dat er problemen zijn met de tolken en dat hij hier geen probleem ziet (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 november 2017, p. 18). Verzoeker brengt dan ook geen concrete redenen aan om te stellen dat het persoonlijk onderhoud diende door te gaan met een andere tolk. Waar verzoeker in het vierde onderdeel van het enig middel nog aanvoert dat de commissaris-generaal diende te weten dat zijn familie *“thans de Amayeshkaarten nr. 12”* in het bezit heeft (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) en dat hieruit blijkt dat zijn bezwaren over de tolk wel degelijk gegrond zijn, wordt erop gewezen dat hij op het CGVS op de hem gestelde vraag hoeveel kaarten zijn familie reeds heeft gehad, als volgt antwoordde:

“Rond de twaalf denk ik. Ik denk 12.” (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 november 2017, p. 23)

Gezien de inhoud van de gestelde vraag is dit een logisch antwoord en is het weinig aannemelijk dat hier door de tolk een vertaalfout werd gemaakt. Gelet hierop en op het gegeven dat de commissaris-generaal ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet in kennis was van de documenten die verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt, behoorde de commissaris-generaal er niet van uit te gaan dat verzoeker verklaarde dat zijn familie thans *“Amayeshkaarten nr. 12”* bezat.

Waar verzoeker in het eerste onderdeel van het enig middel nog voorhoudt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel, zijn afkomst en zijn scholingsgraad, laat hij na om *in concreto* te duiden waar de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud of de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende aangepast zou zijn aan zijn profiel. Het loutere gegeven dat verzoeker laaggeschoold is, vormt geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing uiteengezette vaststellingen. Ook van een persoon met een laag scholingsniveau mag immers worden verwacht dat deze eenduidige antwoorden kan formuleren op vragen met betrekking tot zijn directe leefomgeving en de situatie waarin hij zou hebben verkeerd in Iran. *In casu* stelde de commissaris-generaal verschillende inconsistenties in verzoekers verklaringen en ernstige hiaten in verzoekers kennis vast. Deze hadden betrekking op de herkomst van zijn familie, de geboorteplaatsen van leden van zijn (schoon)familie en leden van het kerngezin, de etnische groep waartoe hij behoort, de mensen van Afghaanse afkomst uit zijn onmiddellijke omgeving, zijn mogelijkheden om onderwijs te genieten en zijn verblijfsstatus. Dit zijn stuk voor stuk elementen die behoren tot de directe leefomgeving van verzoeker, een jongeman die volgens zijn verklaringen minstens enige scholing heeft genoten en gewerkt heeft in Iran. Nog daargelaten de vaststelling dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)), toont verzoeker *in casu* niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen

van de arresten nrs. 16 056 en 13 157 van respectievelijk 18 september 2008 en 26 juni 2008 van de Raad kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, zodat verzoeker niet dienstig naar deze arresten verwijst.

Door in het eerste onderdeel van het enig middel nog te stellen dat de omstandigheid dat hij heeft gesproken over moeilijke omstandigheden in Iran – verzoeker werd er aangemoedigd om zware werken te doen en kon er niet naar school gaan omdat hij Afghaan was – duiden dat hij wel degelijk de Afghaanse nationaliteit bezit, slaagt verzoeker er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, temeer nu daarin wordt gesteld dat zijn verklaringen over de onderwijsmogelijkheden in Iran voor hem en zijn zus zeer vaag zijn. Deze elementen doen de vaststellingen van de bestreden beslissing allerminst teniet.

In de mate dat verzoeker in het eerste onderdeel van het enig middel de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden en incoherenties tracht te vergoelijken door te stellen dat de tijdsperiode tussen het vertrek van zijn familie en zijn verzoek om internationale bescherming en het jarenlang overleven in onzekerheid een *“impact (heeft) op de mogelijkheid voor bepaalde menselijke geheugens om nog de details te kunnen ophalen”*, wordt erop gewezen dat geen van de motieven in de bestreden beslissing waarbij de geloofwaardigheid van verzoekers beweerd nationaliteit wordt onderuit gehaald, betrekking heeft op details.

Waar verzoeker in het tweede onderdeel van het enig middel aanvoert dat hij Amayesh-kaarten heeft voorgelegd waarmee hij heeft aangetoond dat hij als Afghaan vluchteling heeft geleefd in Iran, gaat hij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing daarover, met name dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat *in casu*, gelet op verzoekers weinig overtuigende verklaringen over de door hem van zichzelf en van zijn familie voorgelegde Iraanse verblijfsdocumenten, niet het geval is, dat verzoeker slechts kopieën van de Iraanse verblijfskaarten van zichzelf en zijn familie heeft voorgelegd, die in het geval van zijn eigen verblijfskaart bovendien onleesbaar zijn en die geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend, en dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS – en die wordt gevoegd bij de door verwerende partij op 17 juli 2018 ingediende aanvullende nota, zodat verzoeker in het vierde onderdeel van het enig middel niet dienstig aanvoert dat de Raad geen nuttige informatie heeft om over te gaan tot de beoordeling van de Iraanse verblijfsdocumenten – blijkt dat het mogelijk is om tegen betaling (valse) Iraanse documenten te verkrijgen.

Hetzelfde kan worden gesteld wat betreft de kopieën van zijn verblijfskaarten (stukkenbundel verzoeker, stukken 4 en 5) die verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt. Wat het origineel Iraans document van 22 september 2005 (stukkenbundel verzoeker, stuk 2) betreft, kan weliswaar niet worden verwezen naar wat hierboven wordt gesteld over de bewijswaarde van kopieën, doch wel naar de overige motieven en kan daaraan worden toegevoegd dat dit document niet overeenstemt met de door verzoeker afgelegde verklaringen. Verzoeker verklaarde immers dat hij in Iran geen regulier onderwijs heeft genoten (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 november 2017, p. 5), terwijl uit het door hem voorgelegde stuk blijkt dat hij door de Iraanse overheid werd toegelaten om zich voor een bepaalde periode *“voor educatieve doeleind(en)”* in de stad te verplaatsen. Ook de door verzoeker voorgelegde kopie van zijn Iraanse verblijfskaart (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) valt overigens niet te rijmen met zijn eerder afgelegde verklaringen. Uit de vertaling van deze kopie blijkt immers dat verzoeker werd toegelaten om tot 20 juni 2014 in de stad Barkhovar van de provincie Esfahan te verblijven, terwijl hij op het CGVS verklaarde dat hij na de door hem aldaar neergelegde kopieën van zijn Amayesh-kaarten geen nieuwe kaarten meer heeft gehad en dat hij en zijn familie de laatste zes jaar in Iran *“zonder kaart (hebben) rondgelopen”* (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 november 2017, p. 24). Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde kopieën van de Amayesh-kaarten nr. 12 van zijn ouders (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), dient te worden vastgesteld dat deze stukken niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen.

Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal de door verzoeker voorgelegde documenten op een gedegen wijze heeft onderzocht en dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen, zodat verzoeker in het derde onderdeel van het enig middel niet dienstig voorhoudt dat het onderzoek van de commissaris-generaal tekort schiet en uiterst onzorgvuldig is. Waar verzoeker in het derde onderdeel van het enig middel nog aanvoert dat de commissaris-generaal de geldigheid van de door

hem voorgelegde Amayesh-kaarten diende te verifiëren bij UNHCR, wordt erop gewezen dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Verzoeker is reeds van 29 oktober 2015 in België aangekomen. Dat hij bijna drie jaar later in zijn verzoekschrift voor de Raad durft stellen dat hij thans zelf met UNHCR contact heeft opgenomen om de nodige verificatie te bekomen, getuigt van een gebrek aan medewerking bij de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovendien legt verzoeker van dit contact geen enkel (begin van) bewijs voor en brengt hij ook ter terechtzitting hiervan geen resultaten bij.

De kennis die verzoeker wel kan aantonen, zoals zijn kennis over de procedure tot het verkrijgen van de Iraanse Amayesh-kaarten en over Afghanistan – verzoeker stelt in het tweede onderdeel van het enig middel onder andere dat hij veel Afghaanse provincies kon opnoemen, dat hij de specifieke Afghaanse term “*Hazarajat*” kent, dat hij twee Afghaanse maanden kon opnoemen, dat hij verklaarde dat de Afghaanse kalender gelijkaardig is aan de Iraanse, dat hij weet dat er verschillende bevolkingsgroepen in Afghanistan leven, dat hij twee bekende Afghaanse Hazara’s kent, ... – doet aan de voorgaande conclusies aangaande zijn ongeloofwaardige nationaliteit en recente herkomst geen afbreuk. Deze kennis weegt immers niet op tegen de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing inzake inconsistenties in verzoekers verklaringen en hiaten in zijn kennis met betrekking tot de herkomst van zijn familie, de geboorteplaatsen van leden van zijn (schoon)familie en leden van het kerngezin, de etnische groep waartoe hij behoort, de mensen van Afghaanse afkomst uit zijn onmiddellijke omgeving, zijn mogelijkheden om onderwijs te genieten en zijn verblijfsstatus en kan bovendien eenvoudig worden ingestudeerd. De Wikipedia-artikels over Abdul Ali Mazari, Karim Khalili, ‘Hazarajat’ en ‘Solar Hijri calendar’ (stukkenbundel verzoeker, stukken 6-9) worden dan ook niet dienstig bij het verzoekschrift gevoegd. Ook de omstandigheid dat verzoeker slechts zestien vragen werden gesteld over zijn herkomst uit Afghanistan doet geen afbreuk aan de conclusie dat hij doorheen het geheel van zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Waar verzoeker in het tweede onderdeel van het enig middel laat gelden dat het niet verwonderlijk is dat hij ook Farsi spreekt en verstaat, nu dit redelijkerwijze kan worden verwacht van een Afghaanse vluchteling die een lang verblijf in Iran kent, gaat hij voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing dat het zeer frappant is dat hij op het CGVS meermaals moest toegeven dat hij Dari niet goed beheerst, terwijl hij op het CGVS beweerde dat Dari zijn moedertaal is en dat bij hem thuis Hazaragi, de door Hazara gesproken variant van het Dari, gesproken werd. Er wordt verzoeker dan ook niet verweten dat hij de taal Farsi machtig is, doch wel dat zijn verklaring dat hij thuis Hazaragi sprak ongeloofwaardig is omwille van het vastgestelde gebrek aan een gedegen kennis van het Dari.

Door in het tweede onderdeel van het enig middel nog te verwijzen naar zaken waar een grondiger onderzoek naar de Afghaanse nationaliteit werd uitgevoerd en te stellen dat er hem geen vragen werden gesteld over de talrijke culturele verschillen tussen Iraniërs en Afghanen, toont verzoeker niet aan dat *in casu* geen voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit en dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven niet zouden volstaan om de conclusie dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit te beschikken te schragen.

Waar verzoeker in het tweede onderdeel van het enig middel nog aanvoert dat doorheen de procedure werd vastgesteld dat hij wel degelijk weet waar zijn ouders vandaan zijn, met name van de regio “*Waras*”, die hij linkte aan de provincie Bamyan, wordt erop gewezen dat dit niets afdoet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker eerst, bij zijn inschrijving op de Dienst Vreemdelingenzaken, niet eens wist waar zijn moeder geboren werd (adm. doss., stuk 22, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling) en dat hij dit dan op het CGVS plots wel beweerde te weten en aan de in de bestreden beslissing omstandig toegelichte vaststelling dat hij bijna niets kon vertellen over zijn oorspronkelijke plaats van herkomst in Afghanistan, met name de plaats van herkomst van zijn ouders. Door louter te wijzen op zijn profiel slaagt verzoeker er niet in deze laatste vaststelling te weerleggen. De omstandigheid dat verzoeker geboren en getogen is in Iran verklaart immers geenszins dat hij, indien hij daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit heeft, dermate weinig weet van Afghanistan en meer bepaald van de plaats van waar volgens zijn beweringen zijn ouders afkomstig zijn.

Waar verzoeker in het vierde onderdeel van het enig middel ten slotte nog verwijst naar het arrest nr. 205 339 van 14 juni 2018 van de Raad dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke

beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu in de bestreden beslissing de aandacht van de bevoegde staatssecretaris wordt gevestigd op het feit dat verzoeker niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, vermits hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij over de Afghaanse nationaliteit beschikt.

Uit het voorgaande blijkt dat het betoog van verzoeker niet dienstig is om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn nationaliteit, herkomst en asielrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn vertrouwenspersoon, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat zijn rechten van verdediging werden geschonden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Te dezen maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN